GÜNAYDIN

ustura 1

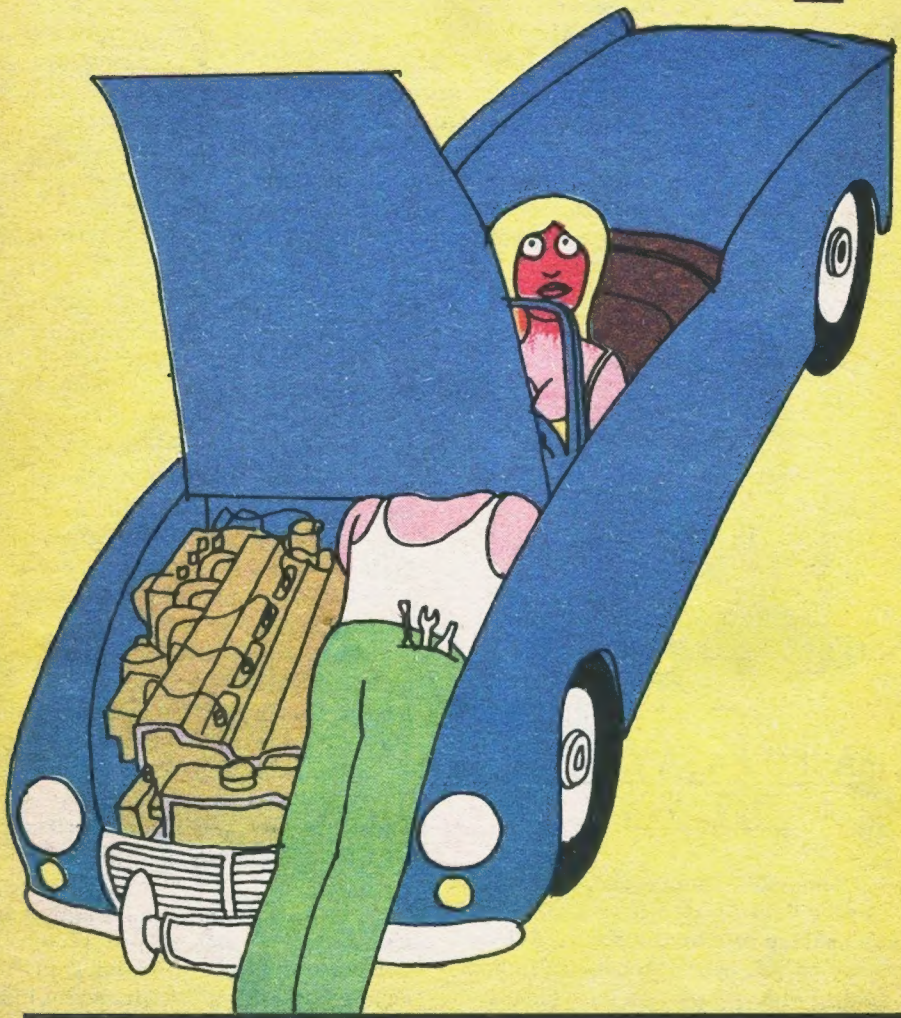

CUMARTESİDEN CUMARTESİYE, TIRAŞ EDERİZ HEP VERESİYE.

Berber Zulufî

ANLAT DERDİNİ MARKO PAŞA'YA!

Derdini söylemeyen dermanını bulamaz. Bu zamanda, derdini söyleyen de dermanını bulamaz ama, hiç olmazsa derdini döküp içini boşaltmış, dedikodu konusu olarak da dostuna, düşmanına yardım etmiş olur. USTURA, dertli okurlarına -Yani bütün okurlarına- yardımcı olmak için, büyük fedakârlıklarla, Markopaşa'yı da yazı kadrosuna almayı başarmıştır. USTURA'nın her sayısında, bu sayfada, soracağınız soruları, yazarımız Markopaşa cevaplandıracaktır. Yetkili sandığınız resmi makamlara boşuboşuna başvurup başınızı acıtacağınıza, çok yumuşak olan Markopaşa'ya başınızı vurmanız çıkarınız gereğidir. Yazık değil mi başınıza!..

MARKO PAŞA KİMDİR?
1839 - 1889

Osmanlı Rumlarından, Markopaşa diye ünlü Apostol Marko, Askerî tıp okulunu bitirdikten sonra 1861 de albay olarak Sultan Abdülaziz'in baş hekimi olmuş, paşalığa da yükselerek on yıl bu görevde kalmıştır. Abdülhamit zamanında Tıp Okulu Müdürü "Tıbbiye Nâzırı" ve 1878 de, bu görev üstünde kalarak ayân azası (senatör) olmuş ve 1889 da ölmüştür.

Türk toplumunda ün kazanmasının başlıca nedeni, sonuna kadar dertlerini dinlediği kişilerin sorunlarına hiç bir çözüm yolu göstermese de ona içlerini dökenlerin boşalıp rahatlamalarını sağlamasıdır. Her zorluğu çözümliyecekmiş gibi görünerek, ama hiçbirşey de yapmadan, sabırla dinlediği kişi susunca,

--Anladım, anladım ama ne? diye sorarmış.

Karşısındaki baştan sona bir daha anlatır, Markopaşa, sözünü kesmeden onu dinledikten sonra, sorusunu bir daha tekrarlarmış:

--Anladım, anladım, ama ne?

Bu, böylece sürer, sonunda anlatmaktan usanıp yorulan dertli kişi de içini dökmenin rahatlığına kavuşurmuş.

İşte bu yüzden, sonuç alınamıyacak, başvurulacak yer de olmayan zor durumlar için "Derdini Markopaşa'ya anlat! " sözü, bir deyim, bir atasözü olarak kullanılmaktadır.

Bu türlü davranışlarından ötürü Markopaşa'ya "Kös dinlemişin biri" denilemez. Çünkü o, bilerek bu dav-

ramışlarıyla olumlu bir yol tutmuş, ilerici bir gençlik ocağı haline gelen Tıp Okulunun devrimci öğrencilerini Abdülhamit'in zorba yönetimine karşı korumuş, sözde vurdumduymaz ya da "ne şiş yansın, ne kebap" gösterili davranışlarıyla Abdülhamit'in suyuna gider gibi görünerek müdürlükte kalmanın yolunu bulmuş, böylece devrimci öğrencilere zarar gelmesini önlemiştir. Bu olumlu davranışlarıyla Markopaşa, tarihsel kişiliğinin üstünde bir toplumsal kişilik kazanmıştır.

RANDEVU

Kalp mütehassısı bir doktorun sekreteri, telefon eden hastaya, üç hafta sonrası için randevu verince hasta bağırdı :

-Üç hafta mı? Fakat ben o zamana kadar ölebilirim.

Sekreter,

-Üzülmeyin canım, dedi, randevuyu her zaman iptal edebilirsiniz.

ÇAPKIN DOKTOR

Anne,

-Çok şükür artık iyiyim, dedi, Galiba kalbimdeki rahatsızlık da geçti. Fakat şu rahibin ziyaretime gelip hastalığımı tedaviye çalışması beni fazlasıyla duygulandırdı.

Kızı,

-Fakat anneciğim, dedi, bize gelen rahip değildi ki... Seni muayene eden, kasabadan getirttiğimiz kalp doktoruydu.

-Yaa, demek doktordu.. Zaten ben de onu bir rahip için fazla laubali bulmuştum.

DOKTORUN DEDİĞİ OLUR

Adam arkadaşını barda kafayı çekerken görünce sorar:

-Yahu, ben doktorun sana günde sadece bir kadehe müsaade ettiğini sanıyordum. Arkadaşı cevap verir:

-Tabii, doktorun tavsiyesine tastamam uyuyorum. Meselâ, bu kadehi 1981 yılının 4 Ağustos günü için içiyorum.

"Orda dikilip alık alık bakacağına üflesene Johnson."

inceleme

YAZAN:
Müsteşar Mustafa YAŞAR

YURTTAŞIN EKMEĞİYLE OYNANMAZ

Sayın Tarım Bakanımız, "Türkiyenin buğday ihraç eden ülkelerden biri olacağı" müjdesini verdiğindenberi, halkımız, bu yıl buğday sıkıntısı çekileceğini anlamıştı. Çünkü yılların verdiği tecrübeyle halkımız, sözüne güvenilir bir sayın zatın, filân maddeye zam olmıyacak diye söz vermesini, o maddeye çok yakında zam olacağı ihbarı diye saymakta ve o filân maddeyi pazar ve piyasadan toplıyarak, ulusal ekonomimizin temeli olan karaborsayı canlandırmaktadır. Ve yine halkımız yılların verdiği tecrübeyle, sözüne güvenilmesi gereken bir yetkilinin, falan maddeyi ihraç edeceğiz müjdesinin, o maddenin sıkıntısı çekileceği ve ithali için çalınmadık kapı bırakılmayacağı demek olduğunu anlamaktadır.

"Ben olsaydım, ilk turda öndekini kollar, son turu da dört dakikada koşarak yarışı kazanırdım."

Esasen sözüne güvenilir kaynakların ve yetkili kişilerin başlıca görevleri halkı aldatmadan atlatmak olduğuna göre, sayın Tarım Bakanı bu konuda görevini tam olarak yapmış olmanın vicdan huzuruyla rahat rahat uyuyabilir.

Buğday sıkıntısı karşısında hükûmetimiz elinden geleni arkasına koymamış ve ilk önce Sam Amca'sının kapısını çalarak, "borç yiyen kesesinden" diyerek buğday istemişse de, büyük dostumuz büyük müttefikimiz ve büyük koruyucumuz Amerika "para peşin, kırmızı meşin"bevabıyla borca buğday veremiyeceğini bildirip sayın hukûmeti aşağı kapıya göndermiştir. Bunun üzerine hükûmetimiz, Kanada'nın, sonra Almanya'nın, daha sonra Pakistan'ın kapılarını çalmışsa da oralardan buğday değil cevap bile alamamıştır.

Bu durumda buğday sıkıntısı nasıl giderilecektir? Bu konuda hükûmet çevresine yakın ekmek uzmanlarının ileri sürdükleri teklifler şunlardır:

1 - Buğday sıkıntısının nedeni, döl bereketi sonucu nüfusumuzun gittikce artarak, çoğalan nüfusa ekmek yetiştirilememesidir. Buğday üretimi arttırılamadığına göre, nüfus üretimini azaltmak gerekir. Bunun için de, ulusumuza özgü olaganüstü nüfus üretimine mola vermeleri için, çukurlara ve uçkurlara hâkim olunması yolunda yurttaşlara propaganda yapılması ve rica edilmesi gerekir.

2-İleri sürülen bir başka teklif de şudur: Bilindiği gibi, tütün, pamuk, deri, palamut ihracatından sonra en büyük döviz kaynağımız fındıkçılıktır.. Ondan sonraysa salyangoz ve arkasından işçi ihracatımız gelmektedir. Bugüne kadar ancak Avrupa ve Avustralya'ya işçi ihraç edilebilmiştir. Dünyanın altı kıtası

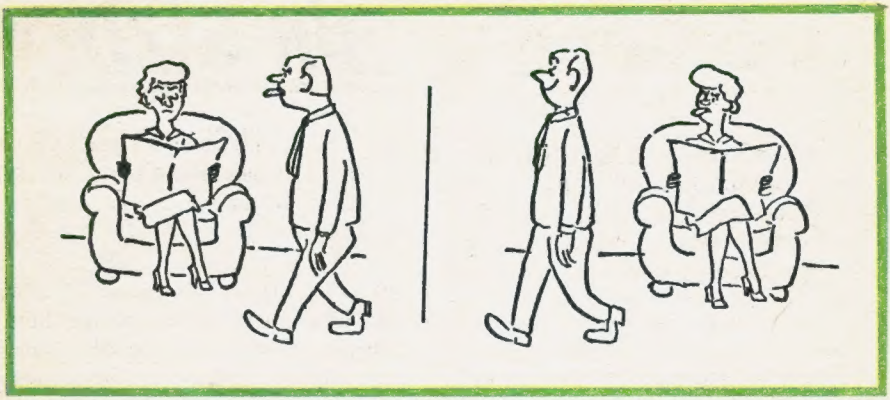

olduğu düşünülürse, Asya, Amerika ve Antartika (Kutuplar) ya da işçi ihraç ederek hem döviz kazanılabilir hem de boğaz sayısı azaltılarak geri kalanlara ekmek yetiştirilebilir.

3-Bir başka teklif de şudur: Ekmeğin içine buğday unundan başka maddelerin karıştırılması artık mümkün değildir. Çünkü bugüne kadar ekmeğe, ip, sicim çivi eski çorap parçaları, paslı demir, teneke artıkları gibi her türlü yabancı madde o kadar çok karıştırılmıştır ki, yediğimiz hamurumsu çamurumsu maddeye ekmek denilebilmesi için, içinde bir miktar da un bulunması şart olduğundan, artık ekmeğe başka bir yabancı madde daha karıştırılması olanaksızdır. Bu durum karşısında ancak ekmeğin gramajı azaltılabilir. Her ne kadar cumhuriyetin ilânından beri her hükûmet büyük başarıyla ekmeğin gramajını azaltmışsa da, bugün aslanın ağzındaki ekmek yine de, dürbün, büyüteç ve mikroskop yardımı olmadan görülebilmektedir. Bu durumda ekmekler biraz daha küçültülerek buğday sıkıntısı önlenebilir.

Ekmek fiyatına zam yapılarak, her önüne gelenin durmadan ekmek yemesi önlenir, boşuboşuna buğday israfına meydan verilmemesi de teklifler arasındadır.

Bu arada, ekmek bakanlığı, buğday bakanlığı kurularak bir iki milletvekilinin daha tatmin edilmesi ve Mari Luiz mi, Mari Terez mi, Mari Stuvart mı, yoksa Mari Antuvanet mi, işte o tarihi kadın bilmem ne Marika'nın dediği gibi ekmek bulamayanların pasta yemeleri de düşünülen tedbirler arasındadır.

Biz, yurttaşın ekmeğiyle oynanmamasını dileyerek, Faruk Nâfiz'in gençliğinde yazıp şimdi unuttuğu ve unutulmasını istediği şiirinden bir mısra ile yazımıza son verirken hükûmetimizi uyarmak istiyoruz.

Doğar aç midelerden nur topu gibi ihtilâller.

ANLAMI KALMAZ

Telgraf gişesine yanaşan bir kızılderili, memura bir kâğıt uzadır ve,

-Bunu lütfen hemen çekiniz, der. Memur, telgrafı yüksek sesle okumaktan kendini alamaz:

-"Huah huah huah huah huah huah huah huah..."

Sonra kızılderiliye dönerek der ki:

-Dilerseniz aynı parayla telgrafa üç "huah" daha ekleyebilirsiniz. Kızılderili şiddetle karşı çıkar:

-Sakın haaa, der... Öyle yaparsanız cümlenin hiç anlamı kalmaz ki...

AÇLIĞA İDMAN

Şair Edwin Arlington Robinson'a genç ve hevesli bir meslektaşı sorar:

-Sizce şiire yeni başlayan birisinde bulunması gereken en önemli nitelik nedir?

Tecrübelerine dayanan ünlü şair:

-İştahsızlık, der.

AZ IN AZI

Hayatının son yıllarında sık sık tekrarlanan hastalık nöbetleri John Barrymore'un çalışmalarını oldukça kısıtlamış ve doktorlar ünlü aktörün çok az yiyip içmesine ve hareket etmesine izin vermişlerdi.

Bir keresinde hemşire, açlıktan başı dönen Barrymore'a her zamanki pehriz yemeğini verdikten sonra sordu:

-Başka bir isteğiniz varmı efendim?

Barrymore,

-Evet dedi, acaba bana posta pulu alabilirmisiniz? Herhalde biraz okumamın bana zararı dokunmaya - cak.

-"Beklettiğim için özür dilerim, berbere gitmem gerekiyordu da..."

BİR SİZDEN

GELİNCE SÖYLERİM

Sir Thomas Beecham büyük bir titizlikle orkestrasını yeni konser için çalıştırıyordu. Fakat ünlü şef, her provanın sonunda çalgıcılara eserin belirli bir bölümünü yeniden tekrarlatıyordu. Nihayet Sir Thomas öfkeyle değneğini yanındaki iskemleye koydu ve kükreyen bir seslebağırdı:

-Birinci trombonun sesi çok yüksek çıkıyor.

Orkestranın arka sıralarından ürkek bir ses duyuldu:

-Fakat efendim birinci tromboncu burada değil ki!

Bozulan şef sinirli sinirli cevap verdi:

-Pekâlâ, öyleyse geldiği zaman kendisine birinci trombonu çok yüksek sesle çaldığını söyleyin.

İÇİ VE DIŞI

Eddie Cantor, bir kocanın daima karısından başka kadınların giyimlerine dikkat etmesinin nedenini şöyle açıklıyor:

"İnsan, paketin içinde ne olduğunu bilirse, ambalaj önemini kaybeder."

HEYKEL YERİNE CANLISI

Ünlü İtalyan kompozitörü, Rossini Fransa'da hali vakti yerinde bazı hayranlarının onuruna bir heykel dikmeyi tasarladıklarını öğrenince sorar:

-Bu heykel kaça mâl olacak?

-Aşağı yukarı on milyon frank.

-On milyon frank mı? Ben beş milyona heykelin kaidesi üzerinde ayakta durmaya bile razıyım.

ÇİN İMPARATORUNA

Süleyman Nazif, Bağdat valisiyken Ordu Komutanlığından şöyle bir telgraf gelir :

"Yüzbin okka şekerle onbin okka çayın yirmidört saat içinde orduya gönderilmesi."

Süleyman Nazif, telgrafla şu cevabı verir :

"Çin İmparatoruna çekilmesi gerekirken yanlışlıkla vilâyete çekilen telgrafınız okundu. Sivil memurların sorumları mahşer gününe kalmıştır.

DÜNYANIN KURTULUŞU

İngilizler, İstanbul'u işgalden sonra kimi Türk aydınlarını Malta adasına sürmüşlerdi. Süleyman Nazif'le Enver Paşa'nın babası Ahmet Paşa da sürgünler arasındaydı. Süleyman Nazif, Ahmet Paşa'ya,

-Paşa hazretleri, gelin, bir kız alıp sizi burda da evlendirelim... diye tutturur.

-Niçin ?

-A efendim, bir oğlunuz oldu, Enver, koca Osmanlı İmaparatorluğunu batırdı. Belki burda doğacak oğlunuz da şu uğursuz İngiltere İmparatorluğunu batırır da, dünyanın başını dertten kurtarır.

-"Bu gece olmaz Bill. Karım nihayet hastalanmış. Bu gece evde kalıp bu mutlu olayın tadını çıkaracağım.

BİR BİZDEN

YA ÖLMEZSEN !..

İyi arapça bilmediği halde Kuran'ı çevirmeye kalkışan, üstelik yaptığı işi önemsetmek için, bazı bölümleri de özetlediğini söyliyen birisi, Süleyman Nazife'e ,

-Bu çeviriyi bitirmeden ölürüm diye çok korkuyorum... deyince, Süleyman Nazif dayanamayıp patlar :

-Ben de, Tanrı korusun, ya ölmez de çeviriyi bitirirsiniz diye korkuyorum...

-" Kocacığım, peki, tavuk yahnisi pişireyim ama, daha önce aparatifini almıyacak mısın?"

HEM CAHİL, HEM AÇ !..

Süleyman Nazif'le Mehmet Âkif, birgün Köprü'den geçerlerken bir dilenci yanlarına sokulup,

-Açım, bir sadaka !..diye elini açmış.

Süleyman Nazif parayı uzatırken dilenciye sormuş :

-Okur yazar mısın ?

-Hayır beyim...

Dilenci uzaklaşırken, o günlerde para sıkıntısı çeken Süleyman Nazif Âkif'e,

-Şaşılacak şey, demiş, demek okuryazar olmayanlardan da aç kalanlar varmış!..

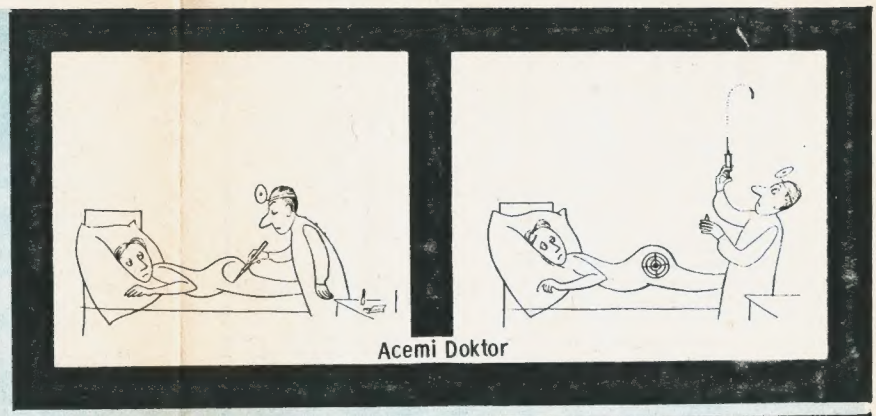

Acemi Doktor

MACAR KARİKATÜRCÜ
Tibor KAJAN

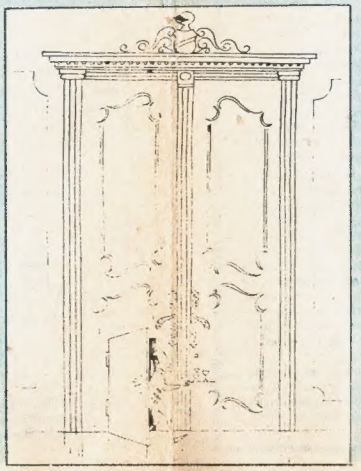

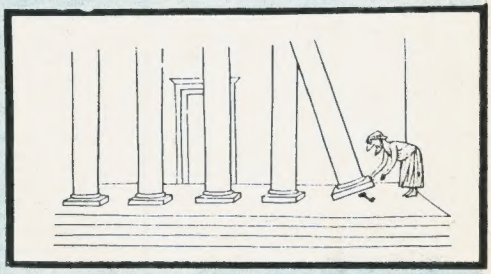

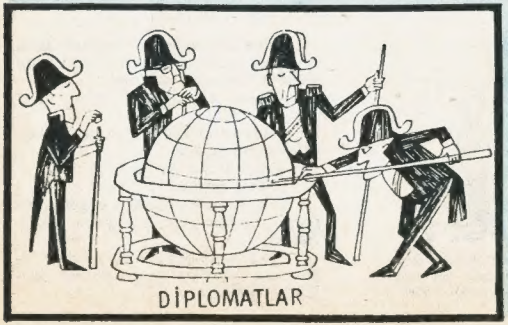

DİPLOMATLAR

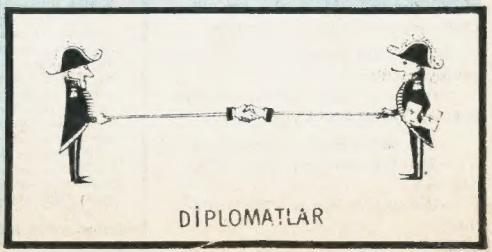

DİPLOMATLAR

Memduh Şevket Esendal'dan bir hikâye :

SABIRSIZ

Biri, izinli kaymakam,, sivri suratlı, patlak gözlü otuz yaşlarında bir adam. Öteki, Şûrâ-ı devlette âzâ mülâzimi, esmer, yanak kemikleri çıkıkça, iri yüzlü geniş omuzlu bir efendi.

Mektep arkadaşı idiler. Kahvenin bir köşesinde oturmuşlar, konuşuyorlardı. Âzâ mülâzimi diyor ki :

-Bilmezsin, onun başına neler geldi. Karısının Perşembepazar'ında bir dükkânı yok mu idi?

Kaymakam sabırsız :

-Evet, dedi, yandı değil mi?

-Yandı mı, ne vakit?

-Yok... Ben bilmiyorum, sen dükkân dedin de!

-Ben, yandı demedim.

-Yok. Sen demedin ya ben soruyorum...

-Ha? Yanmadı. O dükkânın üstünde bir odası varmış.

Öteki acele ederek:

-Anladım, dükkân odası.

-Evet dükkânın üstünde oda.

-Malûm malûm.

-Evet... Niyazi o oda için karısına diyormuş ki, ben onu dükkânla beraber kiraya veriyorum.

Kaymakam, gene sözün sonunu bekleyemedi:

-Hâlbuki, dedi, ayrıca kiraya verip parasını kendi yiyormuş...

-Ayrıca kiraya mı veriyormuş?

-Ben bilmiyorum, sen diyordun da!

-Ben ayrıca kiraya veriyor demedim.

MEMDUH ŞEFKET ESENDAL (1883-1952)

Çorlu'da doğan Memduh Şevket Esendal, düzgün bir okul öğrenimi göremedi. Kendi sözleriyle "İlkokulda içinde, hiç bir okuldan mezun olmamış, tam anlamıyla bir alaylı olarak" yetişmiştir. Babası ölünce ailenin yükü omuzlarına bindiğinden Balkan Savaşı'na kadar (1912) toprak işlerinde çalıştı, sonra İstanbul'a göçetmek zorunda kaldılar. Genç yaşından beri "İttihat ve Terakki" üyesiydi, sonradan bu fırkanın (partinin) müfettişi olarak Anadolu ve Rumeli'yi dolaşarak halkı yakından tanıdı. 1920 de Birinci Büyük Millet Meclisi Hükûmetinin elçisi olarak Azerbaycan'da bulundu. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra yurda dönüp, onüki yıl İran, Efganistan ve Sovyetler Birliği'nde elçilik yaptı. Kendi çalışmasıyla Farsça Fransızca ve Rusça öğrendi. 1938 de yurda dönünce Halk Partisi milletvekili, sonra da bu partinin genel sekreteri oldu. 1945 de isteğiyle bu görevden ayrılarak kendisini yazılarına verdi. 1952-de Ankara'da öldü. Politika çalışmalarını sanat çalışmalarına karıştırmak istemediğinden hikâyelerinde takma adlar kullanıyor ve daha çok politikacı olarak tanınıyordu. Genellikle hikâyelerinin altında imza yerine adının baş harfleri olan "M. Ş. E." harflerini kullanıyordu. Ancak, "Ayaşlı ve Kiracıları" adlı romanıyla bir yarışmada derece alınca M. Ş. E.'nin, Memduh Şevket Esendal olduğu kamuca anlaşılmıştı.

Sunduğumuz "Sabırsız" adlı hikâyesini 1925 de, yani kırküç yıl önce yazdığı halde, hikâyenin dilindeki yalınlık, duruluk, olağanüstü başarı olarak görülmektedir.

-Yok, karısına kiraya veriyorum, diyormuş, dedin de.

-Ha. Öyle diyormuş... Dükkân kiracısına da...

Kaymakam, bu sefer de dayanamadı, sözü kesti:

-Tenbih etmiş ki, soran olursa, ben bu odayı kiraladım desin.

-Ha! Öyle. Yoksa sana da hikâye ettiler mi?

-Yok şimdi senden dinliyorum. Sen söylüyorsun.

-Ben demedim, sen dedin.

Kaymakam, işin karıştığını anlayarak:

-Canım neyse, tenbih etmiş. Sonra?

-Evet, sonra bir gün kadın sokağa çıkar, oradan geçerek aksi gibi dükkâna uğrar.

-Dükkâncıdan doğrusunu öğrenir, değil mi?

-Nenin doğrusunu?

-Yâni dükkânın herifte kirada olmadığını...

-Yok... Herif dükkânda bulunmaz.

-Öyle ise kadın dükkânı kapalı bulur, bir şey de öğrenemez.

-Bir şey öğrenemez mi? Yok, bana Niyazi'nin anlattığına göre öğrenir. Belki sana başka türlü anlatmışlardır.

-Bana kimse bir şey anlatmadı.

-E! Nereden biliyorsun ya?

-Yok, benim bildiğim yok. Sen söylüyorsunda ben de söyledim.

-Ben ne söyledim?

-Canım, dükkâncı dükkânda yokmuş, demedin mi? Dükkâncı orada olmayınca, dükkân da kapalı olur, kadın da bir şey öğrenemez diyorum.

Azâ mülâzimi arkadaşını pek iyi anlamıyordu, biliyor da mı söylüyor, yoksa kendinden mi uyduruyor. Biraz canı sıkılarak:

-Bilmem, dedi, Niyazi'nin bana anlattığı böyle.

Öteki:

-Nasıl? diye sordu.

-İşte söylediğim gibi..

Kaymakam, kendi acelesi ile lâkırdının büsbütün karıştığını görerek sabretmek istiyorsa da içinden bir şey sanki bir hıçkırık onu söyletiyordu:

-Pekâla, sonra? dedi.

-Sonrası, çırak dükkânda bulunur, kadın da ondan sorar.

Kaymakam, tekrar kendini tutamadı.

İçi titreyerek:

-Ha! dedi. Anladım. Çırağın bir şeyden haberi yok, oda bizde değildir, diye kadına söyler, değil mi?

-Öteki:

-Yoooook... Yanlışın var ancak bilmem, günahı boynuna, ben de Niyazi'nin yalancısıyım. Onun dediğine baksan, çırağın haberi varmış, Ama, mahsus domuzluğundan kadına der ki...

Kaymakam sözü kesti:

-Dükkân kiramızdadır, ama, oda değildir, dedi.

-Yok, bunları kadın kızkardeşine kendi vermiş.

-Yok, öyle dese, ne devlet. Der ki, beyefendi yukarıda bir hanımla oturuvor.

-Bu hanım nereden çıktı! diye kaymakam sordu ve üzülmüş göründü. Öteki soğukkanlılıkla cevap verdi:

-Hanım mı? dedi, bilmem .... Hanımın nereden çıktığını bilir miyim?

-İşe bir hanımın karıştığı aklıma gelmemişti bile.

RESMİ NASIL?

Üçüncü sınıfın öğretmeni resim dersinde öğrencilerinden, büyüdükleri zaman seçecekleri mesleğin bir resmini çizmelerini istedi. Dersin sonunda, öğrenciler birer birer yaptıkları resimleri öğretmenlerinin masasına bıraktılar. En sonra, sınıfın arka sıralarında oturan küçük bir kız ürkek ürkek yerinden kalktı öğretmene yaklaştı ve elindeki boş kağıdı uzattı. Öğretmen şaşırarak küçük kıza sordu :

-Yavrum, sen büyüdüğün zaman ne olmak istediğini bilmiyor musun?

Küçük öğrenci cevap verdi :

-Bilmez olur muyum efendim, evlenmek istiyorum, ama resmini nasıl yapacağımı bilmiyorum ki!..

BİR KÜÇÜK FARK

-Deli ile sinirli arasında ne fark vardır?

-Deli, iki kere ikinin beş ettiğine yürekten inanabilir. Sinirli ise, iki kere ikinin her zaman dört ettiğini bilir ve neye dört ediyor diye öfkelenir.

-Nereden karışacağı?

-A, canım hikayenin gelişi yok mu?

-Ee!

-Esi sağlık, sen anlat. Karısı hemen yukarı çıkmış değil mi?

-Yok. Gitmiş karakola, polise haber vermiş.

-Sonra gelip başmışlarmı?

-Sonra kadın. Mısır Çarşısında komşuları varmış, esnaftan onlara haber vermiş.

-Gelip basmışlar.

-Gelip basmışlar, ama kimseyi bulamamışlar!

Kaymakam hiç düşünmiyerek:

-Anladım dedi, çırak yalan söylemiş.

-Hiç değil, doğru söylemiş.

-E, doğru söylemiş de niye bulamıyorlar?

-Çırak, hanıma söyledikten sonra pişman olmuş, yukarı çıkıp Niyazi'ye de söylemiş. Onlar da çıkıp gitmişler.

-Desene oğlan kurtuldu!

-Nereden kurtuldu!.

-İşte, çıkıp gitmişler, diyordun ya!

-Diyordum, ama odada bazı giyecek eşyalarını unutmuşlar. Niyazi'nin karısı da bu eşyayı bulunca kendi şeyleri olduğunu tanımış.

-Ha! Niyazi, karısının esvaplarını çalıp öteki karılara veriyormuş, öyle mi?

-Yok bunları kadın kızkardeşine kendi vermiş.

Kaymakam, Niyazi'nin baldızı ile seviştiğini sandı:

-Ha tamam, anladım, dedi.

-Neyi anladın?

-Belli, Niyazi baldızını seviyormuş.

-Yok canım, baldızını sevdiği yok, onun baldızı ihtiyar bir kadın. O eşyayı Niyazi'nin karısı kızkardeşine vermiş, o da evde büyüttüğü bir ahretliği var, ona vermiş. Niyazi de bu ahretliği kandırmış, nasıl ediyorsa, haftada iki gün dükkânın üstüne getiriyormuş.

-Niyazi mutlaka karısından bir dayak yemiştir!

-Yok. Niyazi ondan sonra karısının yüzünü görmemiş ki, ondan dayak yesin. Kadın kapıyı açıp eve almıyor. Hem eve almıyor, hem de iki avukat tutmuş, emniyeti suistimal dâvası ediyor.

Kaymakam şaştı. Sonra acıdı:

-Yaaa, dedi. Oğlan şimdi han köşelerinde kaldı, desene! Gördün mü beş dakikalık zevkin sonunu! Bir yandan rezalet, bir yandan da dâva. Sen kendisini görüyor musun?

-Dün gördüm.

-Bari, teselli edeydin.

-Neden?

-Nedeni var mı ya...

-Oğlan zevkinde, keyfinde. Ahretliği de nikâh etmiş. Kumkapı'da Tatlı Kuyu yokuşunda bir ev tutmuş Ahretlik de piliç gibi diyorlar. Ben sordum: "Dâvayı ne yapacaksın? dedim." "Avukatlarla uyuştuk, hanımı kafese koyacağız," diyor.

-Doğrusu, bu neticeyi tahmin edemezdim.

-Hangi neticeyi?

-Sanki, meselenin böyle biteceğini.

-Zaten, birader, sen hangisini tahmin ediyorsun ki! Aceleden söz dinlediğin yok.

-Ama, sen de öyle anlatıyorsun ki, adamı öldürüyorsun. Bak elime ateş bastı. Ben sinirli adamım, birader....

BEDAVA YOLCULUK

Amerika'ya gelen genç bir Fransız kızı parasını tüketir ve dönüş parasını nasıl bulacağını kara kara düşünmeye başlar. Bu sırada tanıştığı cömert bir gemici çözüm yolu bulur:

-Bana bak kızım. Bizim gemi bu gece demir alıyor. Seni gizlice gemiye sokabilirim ve kamaramda saklarım. Yiyecek kolay... Ben kamaraya getiririm. Yalnız... Tabii anlıyorsun, bu iş büsbütün bedavaya olmaz. Karşılığında biraz aşk isterim.

Kız, çaresiz kabul eder ve gemici onu kazasız belâsız kamaraya sokar. İşler bir hafta kadar yolunda gider. Gemici günde iki kez kamaraya yemek getirmekte ve karşılığını alıp gitmektedir. Ama günün birinde terslik çıkar, kaptan kaçak yolcuyu yakalar. Kız, herşeyi olduğu gibi açıklayınca kaptan gülmeye başlar:

- Kızım bizim bu gemi, transatlantik değil... Yarım saatlik yola gidip gelen küçük bir araba vapuru... Cezalı bilet de 10 cent'tir. Haydi ver parayı da çık git...

taşlama

Âşık Kerem, ünlü "Asiı ile Kerem" halk hikâyesinin kahramanı olarak tanınır. Divan edebiyatının etkisinden uzak şiirleri, yüzyıllar boyunca halkın dilinde dolaşan âşık Kerem'in gerçek yaşamı üstüne bilgi yok gibidir. Birçok eski halk şairleri gibi, yaşamı masalımsı havaya karışmıştır. Onaltıncı yüzyıl âşıklarındandır.

Adamı, hayvanı tanıyıp bilmez
Vakıtlar gelende abdestin almaz
Ezanlar okunur namazın kılmaz
Camilere gider mimber beğenmez.

Günde seyyah eder dağ ile taşı
Aklına getirmez cehennem ataşı
Balta ile tıraş ederler başı
Şehire gelende berber beğenmez

İnsansız dağlardır senin otağın
Cahillik yoluna kaynamış yağın
Evinde bulunmaz bir kat yatağın
Kahvelere gider minder beğenmez

İçer rakıyı mest olam deyi
Konuşur eşekle dost olam deyi
İki söz bellemiş usta olam deyi
Kâmiller önünde şiir beğenmez

Sefil Kerem çeker ah ile zârı
Ana yardım etsin Yaradan bâri
Acep kim getirmiş bu sert hımarı
Koparmış yuları urgan beğenmez

Mimber : Camilerde hutbe okumak için imamın çıktığı yer.
Mest olam deyi: Sarhoş olayım diye. Kâmil: Olgun kimse.
Sert hımar: Huysuz eşek.

İLACIN ETKİSİ

-Bu ilaçları son kullandığımda, o zamana kadar yüzlerine bile bakmadığım kimselere fazlaca samimi davranmaya başlamıştım.

Bir kadın, doktorun tavsiye ettiği müsekkinleri neden kullanmadığı sorulunca şu cevabı verir:

BAŞPARMAK

Bir çocuk, arkadaşına başparmağını göstererek sorar:

-Biliyor musun Çinliler bu parmağı hiç kullanmazlar... ?

-.....

-Benim parmağım da ondan...

ANTİKACIDA

-Bu tüfek eşsiz bir tüfektir, çünkü Şarlman döneminden kalmadır.

-Amma da attın yahu... O zaman tüfek icat edilmemiştiki ...

-İyi ya birader, onun için bu tüfek eşsizdir.

ŞİFRE

Kadın, askerdeki kocasına evlenme yıldönümlerini kutlamak için bir telgraf çekmek ister. Fakat telgraf idaresinden, savaş sırasındaki kısıtlamalardan dolayı gereksiz mesajlar göndermenin yasaklandığını öğrenince kocasına, hiçbir güçlükle karşılaşmadan, şu telgrafı gönderir:

"Ortaklığın devamını ve en uygun zamanda şirketi genişletmeyi arzuluyorum.

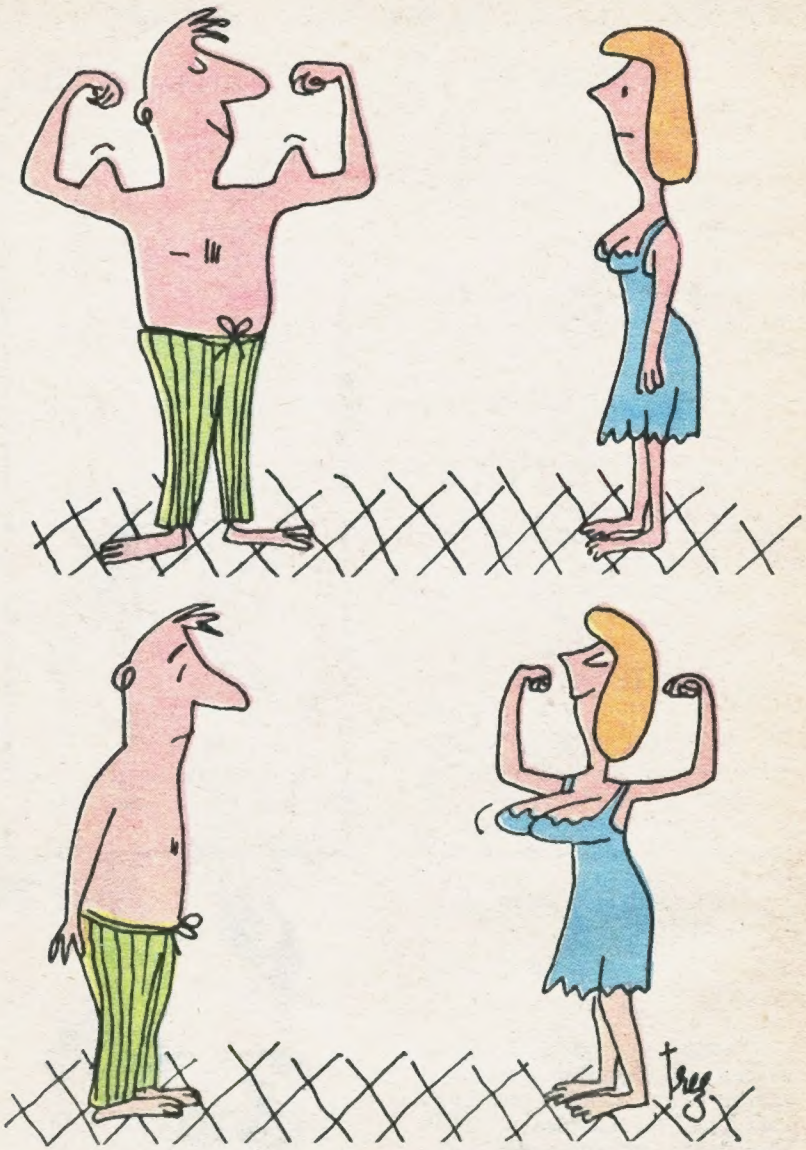

USTURA, GÜNAYDIN GAZETESİNİN HAFTALIK İLAVESİDİR

Sayın okurlarımız, Ustura, bir dünya mizah ansiklopedisi ve antolojisi niteliğindedir. Usturaları biriktiriniz. Yıl sonunda, kitaplığınız için 52 sayılık bir Dünya Mizah Antolojisi elde edeceksiniz.